

”En bra tumregel då du bemöter HBTIQ-personer är att inte fråga något du inte skulle fråga en hetero eller cisperson”

ATT JAG ÄR GAY är inte något som man kan se på mig. Då jag rör mig bland främlingar existerar jag för det mesta i samhället utan att någon tänker på min sexualitet överhuvudtaget. Jag var inte så värst öppen med min sexualitet bland andra än mina närmaste vänner innan jag började dejta min flickvän som ung vuxen, delvis på grund av negativa erfarenheter jag hade då jag i slutet av högstadiet var öppet gay i skolan. Jag vet att jag är lyckligt lottad då jag kan säga att ingen i mitt liv var annat än positivt inställd då jag som 21-åring berättade att jag har en flickvän. Alla HBTIQ-personer blir inte bemötta på samma sätt i vårt samhälle, och jag råkar höra till en av dem som har det rätt så bra. Att vara gay är till exempel mycket mer accepterat i vårt samhälle än att vara trans och situationen är inte densamma i huvudstadsregionen som exempelvis i Österbotten.

DÅ JAG TALAR MED PERSONER som inte känner mig så bra och nämner att jag har en flickvän är reaktionen för det mesta helt neutral, vilket jag anser är just så som det borde vara. I högstadiet var situationen ändå inte lika bra. Det var vissa av pojkarna i min klass som ställde mig mycket privata sexuellt färgade frågor, vilket gjorde mig obekvämt. Det var en period då det nästan varje dag var någon situation där de inte lät mig vara ifred fastän jag försökte ignorera dem. Då jag under en lektion skulle hålla en presentation om en sångare, helt orelaterat till min sexualitet, slängde en av de här pojkarna ur sig något i stil med ”Måste du

vara så gay?” framför hela klassen. Han och hans vänner skrattade, alla andra var tysta. Jag hoppas att någon skulle ingripa om något liknande skulle ske i en skola i dag. Min sexualitet behandlades av de här pojkarna som något lustigt och smått äckligt. Det gjorde att jag utvecklade en stark känsla av skam kring den delen av mig, som jag först nyligen känner att jag har övervunnit.

EN BRA TUMREGEL då du bemöter HBTIQ-personer är att inte fråga något du inte skulle fråga en hetero eller cisperson. Fundera på om samma fråga riktad mot dig själv skulle kännas för personlig för att du skulle vilja berätta svaret för någon du inte känner så bra. Ifall du genuint undrar över någonting sådant är det bättre att försöka hitta ett svar på frågan exempelvis på nätet.

EN FÖRHOPPNING JAG HAR är också att vårt samhälle skulle frångå antagandet att alla man möter, om de inte uttryckligen säger något annat, är hetero eller cispersoner. Det här är nog speciellt viktigt för lärare eftersom skolan är en stor del av en persons vardag. Lärarens retorik inverkar mycket på eleverna. Min lillebror tycker till exempel att det är helt naturligt att använda pronomenet ”hen” i och med att hans lärare i lågstadiet använde det. Anta inte att HBTIQ-personer är ”dom där” som finns i samhället men inte just i den här klassen, kompisgruppen eller hobbyverksamheten. Anta hellre att åtminstone en i gruppen är queer då du talar om oss som minoritet. Det här kan göra det lättare för någon att våga vara öppen om sin identitet när hen är redo för det.

Skribenten vill förbli anonym.

Tänk om